

И ми ъх пушилиле Гюргя Самовила
Гюргя Самовила на крайна девойка.
Двашъ ми ъх трепнала, треки пѣтъ летнала;
Тѣ ми ъх отишла дури градъ Битоля.
Тамо си го найде Дима ке ѣ ручать;
По тилъ го удрила, зѣби испаднале;
Въ глава го удрила очи искокнале;
И ми го донесла на вѣрѣ на планина,
На вѣрѣ на планина на рамна рудина.
Тогай говореше стара Самовила:
„Свири, Димо, свири, ако намъ надевирѣшъ,
Ке ти ъх да'име Гюргя Самовила
Гюргя Самовила на крайна девойка.“
Свирилъ Димо свирилъ, три дни и три поке,
Три дни и три поке, и ми ѣх надевирѣлъ.
И му ъх дадо'а Гюргя Самовила.
И си ъх однесе Димо въ градъ Битоля,
И си ъх однесе во своя-та кука;
И той си затвори баджи и мѣзгалки;
И той си ъх дѣржа токму три години.
Тая му стигнала едно мѣшко дете.
И ми канилъ кум-отъ, да го кѣрститъ дете.
И тогай му рече Гюргя Самовила:
„Отвори си Димо баджи и мѣзгалки,
Сега Димо нигде веке не побегвамъ,
Защо я си имамъ то'а мѣшко дете.“
И сѣ измами Димо и си отвори.
Двашъ ми ъх трепнала, треки пѣтъ летнала,
И си оста'ила то'а мѣшко дете,
И си ъх отишла отъ ке ъх та дошла.

3.

Самовилско дзиздање.

Градъ градила Самовила
Ни на небо, ни на земи,
Туку така подъ облака;
Що диредзи ми рѣдеше

’Се юнаци отбирани.
Що пармаци ми рѣдеше
’Се девойки отбирани;
Що пенджери ми рѣдеше

*